

Svenska gymnastiken i Frankrike och Belgien.

Sellén, N[ils] F[redrik]

62 B Br.

National Library
of Sweden

Sport,
Gymn.
(Poc)

Svenska gymnastiken i Frankrike och Belgien.

Af N. F. Sellén.

Intresset för fysisk uppfostran är i våra dagar inom hela den civiliserade världen synnerligen lifligt, och man börjar öfverallt komma till insikt om nödvändigheten, att densamma går hand i hand med den intellektuella uppfostran, och att båda bygga på samma vetenskapliga grundval. De fysiologiska och hygieniska vetenskapernas framsteg har kommit pedagogien till nytta, och det torde väl knappast numera finnas en modern pedagog, som icke inser faran af en ensidig intellektuell utveckling, och att ett starkt kroppsligt underlag fordras för såväl den moraliska som den andliga uppfostran.

Det var också med glädje som jag under en resa till Bryssel förliden sommar för att öfvervara en kongress för fysisk uppfostran iakttog det intresse och den förståelse, som belgiska och franska läkare och pedagoger visade för fysisk uppfostran, och med hvilken ifver de deltog i den strid mellan olika gymnastiksystem, som för närvarande lifligt upprör dessa länder.

Denna strid är här densamma, som utkämpades i Tyskland i midten af förra århundradet, då den svenska gymnastiken gick till storms mot den tyska i dess eget fädernesland. Den segrade icke då, ty den var före sin tid och fick Tysklands förnämsta vetenskapsmän emot sig, sådana som fysiologen Dubois-Reymond och Virchow. Lings verk var då ungt och ej fullt befastadt i vårt eget land, där man befarade en menlig återverkan af striden. Dess svenska målsmän ansågo sig därför böra deltaga i striden, hvilket också märkes på den polemiska ton som genomgår t. ex. Hjalmar Lings skrifter.

Nu går den svenska gymnastiken segrande fram i Frankrike och Belgien, detta dock icke utan ett förbittradt motstånd från de tyska principernas målsmän. Den har emellertid många af dessa länders vetenskapsmän och pedagoger för sig, hvilka äro i stånd att med framgång möta angreppen från motståndarna. För oss här hemma äro dessa strider därföre endast af historiskt intresse, och då jag nu går att redogöra för förhållandena på det gymnastiska området inom dessa länder, sker det också endast från denna synpunkt, utan att jag på något sätt anser mig behöfva uppträda till försvar för vår gymnastik.

Det är egentligen tre gymnastiska partier, som stå emot hvarandra i dessa länder, nämligen 1) det som hyllar den tyska gymnastiken, hvilken i Belgien kallas den Happelska och i Frankrike den Amorosiska, samt 2) anhängarna af det rena svenska systemet (»les puristes») och 3) anhängarne af ett blandningssystem (»les éclectiques»).

Jag skall då till en början gifva en kort öfversikt af dessa partiets utveckling i Belgien.

Happel, skaparen af Belgiens gamla gymnastik, föddes 1833. Elev till tysken A. Spiess, kom han 1857 till Antwerpen, där han i 17 år förestod en gymnastik- och fäktklubb och var en af grundarna af de belgiska gymnastikföreningarnas riksförbund. Han tillhör Gutmuth-Jahn-Spiesska skolan, för hvars rörelseförråds ordnande han uppställt tre grundprinciper så lydande: 1) kroppen är sammansatt af rörliga segment, hvilka bilda en samling likformiga delar; 2) alla dessa segment måste lika mycket utbildas; 3) rörelseriktningarna för de olika delarna äro till antalet sex och hvarje del bör öfvas i dessa sex riktningar, hvarför denna gymnastik kallas den sexsidiga eller sexlaterala.

Denna metafysiska uppfattning af kroppen har föranledt H. att beskrifva tusentals öfningar sammanförda i serier, hvarvid rörelsernas yttre form och icke deras fysiologiska verkningar blifvit bestämmande. Denna sexlaterala gymnastik är en konstprodukt af flit och tålmodigt arbete, som torde vara slutstenen i det Spiesska systemets utvecklingsmöjligheter. Den visar till

sitt yttre en likformig och metodisk byggnad, som logiskt utvecklats från den en gång fastställda grunden, men dess pedagogiska tillämpning kan dock icke leda till det med fysisk uppfostran afsedda målet.

Emellertid har Happels inflytande varit och är fortfarande ansevärt, särskildt i Antwerpen och inom de frivilliga gymnastikföreningarna i Belgien, men alla försök att införa den sexlaterala gymnastiken i skolorna hafva varit fruktlösa utom i Antwerpen under mästarens eget och hans verksamme lärjunge *N. Cuperus'* inflytande.

Cuperus är den ifrigaste främjaren af den Happelska metoden och hans namn ett af de mest bekanta inom belgiska gymnastikretsar. Äfven för oss svenskar är han känd såsom motståndare till svensk gymnastik, mot hvilken han såväl i tal som skrift uppträdde. Vid kongressen i somras höll han sig emellertid i bakgrunden och öfverlät åt »les éclectiques» att angripa det hatade systemet.

Den man, som verkat mest för den svenska gymnastikens införande i Belgien och Frankrike är tvifvelsutan belgiske majoren *Lefebure*. Efter att år 1899 under en 10 månaders vistelse i Sverige hafva studerat vårt system för fysisk uppfostran, blef han vid sin återkomst till Bryssel chef för arméns gymnastik- och fäktskola därstädes och lyckades där efter en med stor kraft och ihärdighet fullföljd propaganda att åvägbringa den vidtgående reformen, att svensk gymnastik lades till grund för utbildningen af arméns instruktörer. De resultat han därvid uppnådde väckte i Belgien och Frankrike ett ofantligt uppseende och gäfvade anledning till, att man på andra håll i dessa länder följde hans exempel. Härtill bidrogo hans förträffliga, med stor sakkännedom och stilistisk talang skrifna publikationer om svensk gymnastik, såsom hans år 1903 utkomna arbete »l'éducation physique en Suède», försedt med ett företal af den franske fysiologen *Demeny*, hvare han ytterst lofordande yttrar sig om vår gymnastik, samt hans »Méthode de gymnastique éducative», som utkom 1905.

Sålunda sände år 1904 dåvarande rektorn vid Bryssels stora lärareseminarium *A. Sluys*, en framstående och varm förkämpe för svensk gymnastik; en af sina unga lärare, *H. de Genst* på ett år till Gymnastiska centralinstitutet. Efter sin återkomst har de Genst varit mycket verksam dels vid seminariet, där eleverna utbildas efter vårt gymnastiksystem, och dels genom att hålla feriekurser däri. Han har äfven bildat ett belgiskt gymnastikläraresällskap, hvilket utgifver en mycket väl redigerad tidskrift i svensk gymnastik (»Revue gymnastique, organe de la ligue nationale belge de l'éducation physique»). Genom sin medryckande verksamhet har de Genst vunnit många framstående pedagoger inom Belgien för sin sak.

Äfven belgiska regeringen har förklarat sig för svensk gymnastik genom att vid statens universitet i Gent upprätta i samband med den medicinska fakulteten en fakultet för fysisk uppfostran med svensk lärare och lärarinna i gymnastik. Efter två års studier vid denna fakultet kan man taga kandidatexamen, efter 3 år kan man blifva licentiat, och fortsätter man ytterligare ett 4:e år kan man taga doktorsgraden. Undervisningen omfattar såväl frisk- som sjukgymnastik. För den förra är en af universitetets gamla ärevördiga stora salar apterad fullkomligt efter svenskt mönster, och för undervisningen i mekanisk terapi är den fysiologiska institutionen rikligt försedd med icke blott våra svenska redskap och Zanderska maskiner, utan äfven en fullständig uppsättning för behandling med elektricitet och bad, för undersökningar medelst Röntgenfotografering o. s. v. Denna enastående institution för fysisk uppfostran förestås af dr *Gommaerts* och kommer utan tvifvel att lämna många värdefulla bidrag till lösande af ännu obesvarade gymnastiska spörsmål.

Lefebures verksamhet sträckte sig äfven till Frankrike. Här hade år 1820 en spansk landsflyktig *Amoros* efter mönster af *Jahns Hasenhaide* grundat vid Grenelle i Paris en statsunderstödd gymnastikanstalt för utbildande af instruktörer för armén och skolorna. Hans gymnastik var också till sina hufvudbeständsdelar tysk, ehuru uppblandad med andra från olika håll samlade

öfningar, allt sammanfördt i de s. k. Amorosiska 17 gymnastikgrenarna. Amoros gymnastik var typen för hvad man förstår med akrobatisk gymnastik och var anlagd hufvudsakligen på effektsökeri och teatraliska uppvisningar.

Amoros kom emellertid i strid med de militära myndigheterna, statsunderstödet undandrogs honom, hans anstalt vid Grenelle fick förfalla, och armén upprättade en egen gymnastik- och fäktskola vid Joinville-le-Pont, där likväl Amoros gymnastik blef rådande, och hvarifrån den trängde in i armén och skolorna.

Den förut nämnde belgiske skolmannen Sluys skrifver härom: »Amoros gymnastik undervisades i skolorna af korpraler och underofficerare. Under en lång tidrymd lärde läroverkens ungdom endast känna denna teatraliska lindansargymnastik, hvilken icke alls lämpade sig för de svaga, och hvaraf de kroppsligen medelmåttigt utrustade hastigt öfveranstängdes. Endast de kraftiga kunde öfva den utan att likväl däraf draga någon hälsosam nytta. Hos alla deformerade den skelettet och muskulaturen. De militära instruktörerna (utan vare sig fysiologiska eller pedagogiska begrepp och utan allmän bildning) hade i skolorna ingen annan auktoritet än den, som följer med kroppslig styrka. Deras exempel lockade lärjungar med atletisk läggning till kraftprof och konststycken samt gaf dem smak för teatraliska uppvisningar.

Massan af befolkningen förlorade ock intresset för denna gymnastik, som alltför mycket liknade marknadsakrobaternas. Föräldrarna ville icke, att deras barn lärde sig dessa farliga konststycken, och allmänna meningen i Frankrike visade sig så småningom fientligt stämd mot en sådan gymnastikundervisning.»

Efter det för landet olyckliga 1870—71 års krig kom man till insikt om, att någonting måste göras för att höja nationens fysiska kraft. Kommittéer tillsattes, och vetenskapsmännen började att intressera sig för det uppväxande släktets fysiska upfostran. Så gjorde den bekante fysiologen *Marey* på 1880-talet sina betydelsefulla undersökningar inom rörelsefysiologien, understödd häri af sin dåvarande laborator *Demeny*, som sedermera gjort

sig känd genom sina arbeten och sin verksamhet på den fysiska uppfostrans område.

År 1890 kommo Demeny och d:r *Lagrange* och några år senare d:r *Tissié* på ett kortare besök till Stockholm för att på nära håll se vår svenska gymnastik tillämpad. Särskildt *Lagrange* bidrog sedan genom sina stilistiskt glänsande skrifter i väsentlig grad till det år 1900 skeende genombrottet på den fysiska uppfostrans område i Frankrike. För närvarande torde *Tissié* få anses vara den mest verksamme för att där leda denna uppfostran in i rätta banor.

Demeny återigen har utvecklat sig på ett egendomligt sätt. Från att hafva varit en ifrig, om också icke alltid uppriktig, föreläsare för svensk gymnastik, är han nu såsom ledare af eklektikerna blifven dess för närvarande bittraste fiende. Historien härom är mycket intressant och belysande.

Efter den första internationella kongressen för fysisk uppfostran i Paris 1900, hvars organisatör och ledande man Demeny var, blef han 1902 anställd vid Joinvilleskolan som lärare i allmän rörelselära samtidigt som ett nytt gymnastikreglemente för armén fastställdes. Detta reglemente, hvars egentlige upphofsman och författare Demeny var, bröt visserligen med *Amoros* gymnastik, men sökte därvid att gå en medelväg, om det än i väsentliga delar närmade sig de *Lingska* principerna. Det motogs också här i Sverige med en bestämd förutsägelse, att det ej skulle blifva långlifvadt (se 5. bandets 7 och 8 häften för 1903 sidan 519), hvilket äfven besannat sig. Man fann inom franska armén resultatet af dess användning icke tillfredsställande jämförda med dem, som *Lefebures* med den rena svenska gymnastiken uppnådde i Belgien. Chefen för Joinville-skolan, dåvarande majoren, numera öfversten *Coste*, skickades därför 1904 hit till Sverige för att på ort och ställe sätta sig in i den svenska gymnastiken och till Bryssel för att hos *Lefebure* taga reda på den belgiska gymnastikskolans organisation.

Återkommen till Frankrike beslöt han att fullständigt bryta med den gamla traditionella gymnastiken och med Demenys

oklara samt pedagogiskt opraktiska blandningsgymnastik. Demeny, som ej ville följa honom härutinnan, fick lämna sin lärareställning vid skolan och de svenska principerna blefvo fullständigt rådande därstädes. Resultatet föreligger nu i ett nytt »reglemente för fysisk uppfostran», fastställt den 21. januari 1910.

Detta uppdelas i tre hufvudafdelningar, hvaraf den *första* omfattar uppfostrande gymnastik, afsedd att kunna användas af alla utan åtskillnad; den *andra* tillämpad gymnastik, afsedd för alla, men endast efter hvars och ens förmåga; och den *tredje* gymnastik för utvalda (*gymnastique de sélection*), afsedd endast för de kroppsligen bäst begåfvade eller eliten.

Med afseende på undervisningssättet skiljer reglementet den uppfostrande gymnastiken i individuell och kollektiv gymnastik. Dess rörelseförråd är inskränkt till de enklaste ställningar och rörelser, hvilket nog varit nödvändigt, då reglementet skall gälla för en stor armé, för hvilken instruktörsfrågan måste vara en mycket svårlöst sak ännu så länge. Vi återfinna i det närmaste samma släktindelning som i den svenska gymnastiken.

Först uppdelas rörelseförrådet i *förberedande öfningar* (*exercices préparatoires*), omfattande enkla rörelser med hufvud, ben och armar, och i rörelsesläkten (*séries progressives pour la composition des leçons*) till antalet nio, nämligen: 1) Arm- i förening med benrörelser (*exercices combinés des bras et des jambes*); 2) ryggböjningar bakåt, motsvarande våra inledningningar till spännböjande rörelser (*exercices d'extension dorsale*); 3) häfrörelser (*exercices de suspension*); 4) jämviktsrörelser (*exercices d'équilibre*); 5) bålrörelser (*exercices du tronc*), omfattande ryggböjningar framåt, sidovridningar och sidoböjningar i stående och grenstående ställningar med armarna i höftfäst, nackfäst eller sträckställning; 6) marsch och språngmarsch samt lekar, däri löpning ingår som ett moment (*exercices éducatifs de marche, de course et jeux*); 7) bukrörelser (*exercices des muscles abdominaux*); 8) hopp och lekar, i hvilka hopp ingå såsom ett moment (*exercices éducatifs de sauts et jeux*) samt 9) andningsrörelser (*exercices respiratoires*). Alla öfningar äro fristående med un-

dantag af häfrörelser, för hvilka enkelbom eller parallella bommar användas.

Den tillämpade gymnastiken, som försiggår dels i gymnastikdräkt, dels i tjänstedräkt utan eller med gevär, omfattar bajonettfäktning, drag- och skjutkamp, kastöfningar, starkare former af fria förflyttningar, hopp, häfrörelser, voltigerörelser och balansgång, samt simning och fransk boxning.

Sista afdelningen innehåller atletiska öfningar på räck och barr och i ringar samt lek och idrottsöfningar såsom fotboll, hockey, brottning, skidlöpning m. m.

Man finner af denna hastiga öfverblick, att reglementet i det närmaste är svenskt. Dess första punkt lyder sålunda: »Den fysiska uppfostran har till mål individens utveckling, vidmakt-hållande och fullkomnande. Den är grundad på individernas kroppsliga tillstånd och på kännedom om de olika öfningarnas fysiologiska verkningar. Börjad redan i barndomen, fullföljes den hos ungdomen och drifves på ett synnerligen kraftigt sätt under värnpliktens fullgörande.» För att få denna fysiska uppfostran, sådan som reglementet förstår den, tillämpad äfven för barn och ungdom, har krigsministern begagnat den utvägen, att samman draga alla lärare, hvilka fullgöra sin värnplikt vid armén, till en tre månaders instruktörskurs i gymnastik vid Joinville-skolan. Verkningarna häraf komma fort nog att göra sig märkbara.

Demeny är emellertid den, som känner sig ytterligt missbelåten med denna sakernas nya vändning. Han känner sig djupt kränkt i sin värdighet som skapare af ett nytt system och ser sin drömda ställning som »sitt lands Ling» försvinna som en hägring. Hans vrede och raseri vänder sig i första hand mot den svenska gymnastiken, och i ett arbete på 386 sidor, kalladt »den franska skolan», rör han upp himmel och jord öfver de orättvisor, som vederfarits honom och hans system, går till doms öfver gamla vänner, hvilka han anklagar för förräderi, samt söker komma den svenska gymnastiken till lifs genom att påvisa påstådda felaktigheter i dess vetenskapliga principer. Att tillämpningen af 1902 års reglemente misslyckats öfver hela linjen

tillskrifver han brist på förståelse hos arméns befäl och påvisar de vunna resultaten af flottans reglemente, för hvilket Demenys idéer ligga till grund. Detta är skrifvet af kaptenen i flottan *Hébert* och omsatt i praktiken vid marininfanteriets skola vid Lorient i Brétagne. Det lär emellertid kunna ifrågasättas, om dessa resultat kunna tillskrifvas Demenys gymnastik och icke snarare energiskt drifna militära tillämpningsöfningar.

Demeny och hans anhängare inskränka emellertid icke sina anfall till skrifter sådana som »den franska skolan», utan i dagspressen och tidskrifter föra de en hänsynslös polemik, där sanning och rätt fullständigt ställas på hufvud. Jag har en skrifbordslåda full med dylika urklipp, som genom utrikesdepartementet komma mig till handa. Äfven kongresser för skolhygien och fysisk uppfostran tagas i anspråk för samma ändamål. Sålunda uppträdde Demeny ytterst häftigt mot den svenska gymnastiken på den stora skolhygieniska kongressen i Paris i sommar, dock utan någon framgång.

Äfven vid sommarens kongress för fysisk uppfostran i Bryssel var Demeny närvarande. Det var också hans vän och vapendragare, belgiske gymnastikinspektören *Fosséprez*, hvilken organiserat denna kongress, och man hade vid densamma beslutit sig för att fullständigt göra slut på den svenska gymnastiken, hvilkens vänner och anhängare inom Belgien under kongressförberedelsernas gång kommo till visshet om omöjligheten af ett samarbete. Herrar Lefebure och de Genst organiserade därför på det för belgiska folket karakteristiskt beslutsamma sättet en separatkongress, äfven den internationell och omfattande deltagare från elfva land. Denna kongress hade en alltigenom värdig prägel samt karaktäriserades af, att öfverläggningarna fördes och besluten fattades på ett lugnt och sakligt sätt.

Så var icke förhållandet med den kort därpå hållna Demeny-Fossépreziska kongressen. Där uppträdde Demeny med ett utomordentligt våldsamt angrepp på vår gymnastik, som slutade med en verklig skandal. I ett tryckt meddelande på två små sidor till kongressen hade han koncentrerat sina anklagelser, och då det

kan gifva en idé om arten af dessa anfall, vill jag här anföra detsamma i öfversättning.

Det lyder sålunda: »Ett system för uppfostran kan vara logiskt och fullkomadt, i hvad som rör det abstrakta, och gifva intryck af en grundfast byggnad, då det i själfva verket saknar naturlig bas och icke hvilar på något verkligt. Detta är fallet med det svenska systemet, hvilket framträder såsom någonting fullständigt och afslutadt, med en utvärtes fullkomlighet och en skenbar enkelhet, som äger sitt ursprung från abstrakta spekulationer. Den lefvande varelsen är icke endast ett skelett med muskler och ledgångar, man kan icke behandla dessa funktioner som geometriska. Hvarje vetenskap har sin metod; ensamt den på erfarenheten grundade metoden är användbar på den fysiska uppfostran.»

Jag behöfver väl icke fästa uppmärksamheten på denna klingande fraseologi, som säger ingenting eller också innebär påtagliga sanningar, framställda så att i sak okunniga få den föreställningen, att svenska systemet är obekant därmed, under det att författaren själf framstår som dessa tankars uppfinnare. Detta framställningssätt, på samma gång dunkelt som anspråksfullt, använder Demeny med förkärlek. Fortsättningen lyder:

»Se här några motsägelser som vidlåda denna rationella metod. Den angifver som villkor för utveckling lagen för den största ansträngningen (la loi du plus grand effort) och motsätter sig användningen af lösa redskap och allt som kan öka det motstånd som skall öfvervinnas.»

Demeny tyckes här förbise vår rikedom på motståndsrörelser och äfven användningen af tyngder under vissa betingelser.

Vidare heter det: »Denna metod fastslår utan skäl lagen för den största ansträngningen utan att bestämma gränsen för den mindre ansträngningens lag (la loi du moindre effort), den enda sanna, då det handlar om att på bästa sätt använda sina krafter.»

Denna dunkla mening afser en anklagelse för kraftslöseri genom fordran på form och god kroppshållning under vissa rö-

relser. Demeny påstår nämligen, att man icke kan hoppa väl eller göra ett passande nedsprång eller äntra o. s. v., när man är oroad eller upptagen af tanken på en estetisk hållning under sträfvan att hålla kroppen rak och bröstet väl uppuret. Han förbiser härvid att genom ett rätt ordnande af musklernas jämvikt underlättas en god kroppshållnings bibehållande under militära och idrottsliga tillämpningsöfningar, på samma sätt som en god språklig uppfostran gör ett tal formfullt, äfven om det ej förut är genomtänkt.

Det heter vidare: »Lagen för kraftbesparing består i rörelsernas harmoni och mjukhet; alla kroppens delar böra bidraga till den afsedda ansträngningen utan slöseri med kraft, och alla onödiga muskelkontraktioner böra undvikas. Att bryta denna harmoni är att med ett enda slag förstöra den kroppsliga fulländningen, att handla emot den mindre ansträngningens lag och inlära stelhet. Att söka erhålla mjukhet genom att samman draga de kroppsdelar, som icke böra deltaga i rörelsen, är en grundvillfarelse.»

I detta torde hvarje svensk gymnast med full öfvertygelse kunna skriva under. Läran om isoleringen betraktas ju hos oss som fundamental.

Demeny kommer nu till en andra afdelning af sin anklagelseakt där det heter: »Att fixera kroppens form i stående grundställning och fordra, att denna form bibehålles under alla öfningar är en omöjlig och falsk uppgift. Exempel på det omöjliga härvid är: Str. utfall (b) st. R.-böjn. framåt — St. B.-lyftn. utåt utan att rubba kroppen — Famnst. 2 A.-lyftn. uppåt utan att rubba skulderbladen — att fordra djup bröstandning med sänkta axlar — att förkorta bukmusklerna i spännböj. rörelser och vid djupa R.-böjningar bakåt, hvilka i verkligheten äro liktydiga med ländböjningar bakåt — att vilja öka kroppens stadga i nedsprånget vid hopp genom en rät fotvinkel, hvilken minskar stödytan i riktning bakifrån framåt — att tro sig tillfredsställa lagen om kraftbesparing genom att hålla armarna orörliga vid hopp och marsch under bemödande att hålla kroppen ledig och att

tillfredsställa en riktig rörelseform — allt detta äro lika många orimligheter framkonstruerade ur en falsk princip.

Verkan häraf är en fullständig motsägelse mot det pedagogiska medlet och det dagliga bruket. De abstrakta medel, som man för sitt ändamål uttänkt, äro motsatsen till det, som man borde fasthålla vid, och man är så rädd att ändra någonting däraf, att man påstår, att dessa medel blifva dåliga, ja till och med farliga, om de icke användas sådana, som de äro bestämda af metoden. Dessutom är denna ofördragsamhet i motsägelse med de akrobatiska öfringar, som utan något skäl stå upptagna i de officiella handböckerna.

I stället för detta falska begrepp om fysisk uppfostran föreslår jag att sätta grundsatser, som på experimentell väg befunnits sanna d. v. s. att förbinda de bästa nutritionsvillkoren för musklerna med det bästa utnyttjandet af deras arbete, alltid förena kraft med mjukhet, undvika den alltid skadliga statiska ansträngningen och att utföra alla rörelser så, som de borde användas.

Jag kommer att underställa kongressen resultaten af en ny metod; dessa resultat äro befunda fullt tydliga och lyckliga, och metoden skiljer aldrig rörelsens skönhet från dess nytta.»

Hvad skall man nu säga om alla dessa påståenden från en person, som gör anspråk på att blifva tagen på allvar. I lindrigaste fall ådagalägger han en grof okunnighet om svensk gymnastik, d. v. s. om det ämne han behandlar. Eller kan han på allvar tro, att man här i Sverige icke känner de första begreppen om stadga, motviktsrörelser, skulderbladens ställning m. m., som Hjalmar Ling redan för en mansålder tillbaka fullständigt belyst.

Det var med stora förväntningar, som man vid kongressen mötsåg framvisandet af den med så stora ord kungjorda nya gymnastikmetoden. Man hade därvid väntat sig få se en afdelning framvisa densamma, men till allmän förvåning var det endast en ung kvinna, som utförde de af Demeny från papperet upplästa alla fristående rörelser, hvarvid han tog alla armrörelser för sig, benrörelser, bålrörelser o. s. v. hvar för sig särskildt.

Själaf angaf han för kongressen sin rörelseformel vara: »oafbruten rörelse, inga hastiga afbrott eller någon långvarig statisk ansträngning, inga vinklar utan afrundade och koniska rörelser i alla riktningar, såsom horisontala, vertikala, sneda, framåt, bakåt, åt sidorna, uppåt och nedåt; slapphet i alla för själfva rörelsen främmande delar».

Han visade så t. ex. armsträckningar och armkretsningar af hela armen, underarm, handled och fingrar i alla möjliga riktningar, rullningar och cirkelrörelser o. s. v., allt i fortgående, oafbruten rörelse.

Demeny är en i sällsynt grad skrifkunnig man, hans böcker äro digra volymer, och han har den sällsynta förmågan att framställa enkla sanningar i en mycket lärd och svårbegriplig form, något som eljest icke är utmärkande för hans landsmän, hvilka i hög grad besitta den klara framställningens konst. När han nu från skrifbordet gick öfver till praktiken var den allmänna meningen, att han fullständigt misslyckats. Han är tvifvelsutan för framtiden en, gymnastiskt taladt, död man.

Hans uppträdande vid kongressen i Bryssel har nu fått ett efterspel, som i våldsamhet saknar motsycke. Demeny och hans belgiske vapendragare Fosséprez beskyllde nämligen under diskussionen den frånvarande Lefebure att hafva utan tillstånd förändrat Demenys företal till Lefebures bok *l'éducation physique en Suède*. Redan vid kongressen lössläpptes lidelserna genom denna beskyllning, och nu har Lefebure i sista häftet af den belgiska tidskriften *Revue gymnastique* tagit till ordet och genom fotografiska brefkopior bevisat, att anklagelsen är falsk.

Jag har trott det icke sakna intresse för svenska gymnaster att få en liten inblick i de strider, som utkämpas inom de romanska länderna, Frankrike och Belgien, på den fysiska uppfostrans område. Stridens vågor gå därvid höga, och tid efter annan kommer en och annan stänkvåg hit till Sverige. Har man då kannedom om ställningar och förhållanden, tager man med jämnmot de mer eller mindre medvetna osanningar, som utslungas mot vår svenska gymnastik. Officiellt är denna er-

känd och antagen af båda ländernas regeringar, och det kommer tvifvelsutän icke att dröja länge, förr än äfven Spanien följer detta exempel. Den kommission bestående af en officer, kapten de Salazar och en läkare, doktor Deleito, som på spanska regeringens uppdrag under två månader förliden höst studerade här vid Gymn. Centralinstitutet, komma utan tvifvel att följa i Lefebures och Costes fotspår.